

СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ РЕГІОНУ ЯК ОБ'ЄКТУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ТА МІСЦЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЗАЄМОДІЇ ТА КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

THE ESSENCE AND FEATURES OF THE REGION AS AN OBJECT OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL PROTECTION AND THE PLACE OF ORGANIZATION OF INTERACTION AND COORDINATION OF THE ACTIVITIES OF LAW ENFORCEMENT AGENCIES

Русецький А.А.,

кандидат юридичних наук,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

У статті, ґрунтуючись на аналізі наукових поглядів вчених та норм чинного законодавства України, визначено сутність та особливості регіону як об'єкту адміністративно-правової охорони та місця організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів.

Обґрунтовано, що адміністративно-правова охорона – це структурований механізм, заснований на положеннях норм законодавчих та підзаконних актів адміністративної галузі права, які закріплюють комплекс спеціальних заходів, засобів, методів та способів правового впливу. Характерною особливістю механізму адміністративно-правової охорони регіону є те, що його реалізація здійснюється в рамках державно-владної діяльності, тобто, в межах виконання відповідними державними органами визначених законодавством повноважень.

На основі аналізу поняття «регіон» надається авторське визначення вказаного терміну, під яким запропоновано розуміти конкретну адміністративно-територіальну одиницю (область, територія АРК, міста Києва та Севастополя), яка характеризується комплексом соціально-політичних, економічних, географічних та культурно-етнічних особливостей, має власний ринковий інтерес, відповідний правовий статус, який надає йому відносну незалежність у регулюванні внутрішніх процесів та деяких питаннях зовнішніх зносин, а також свої органи управління у компетенцію яких входять повноваження щодо забезпечення постійного розвитку певної території та належного рівня життя її населення.

Зазначається, що будь-який регіон – це перш за все соціально-політична формація, яка характеризується наявністю розгалуженої системи різних органів державної влади та органів місцевого самоврядування, функціонування яких перш за все, спрямовано на забезпечення нормального рівня життєдіяльності населення. Будь-які порушення в системі владних органів можуть вкрай негативно вплинути на мешканців території регіону.

Обґрунтовано, що всі без винятку регіони характеризуються власними культурними, етнічними та географічними особливостями. Зазначені аспекти прямо впливають на рівень, форму та кількість правопорушень, обумовлюють в більшості випадків предмет останніх тощо, у зв'язку із чим вони потребують державного регулювання та правової охорони, зокрема, адміністративно-правового типу.

Ключові слова: координація, взаємодія, правоохоронні органи, регіональний рівень, відносини.

В статье, основываясь на анализе научных взглядов ученых и норм действующего законодательства Украины, определена сущность и особенности региона как объекта административно-правовой охраны и места организации взаимодействия и координация деятельности правоохранительных органов.

Обосновано, что административно-правовая охрана – это структурированный механизм, основанный на положениях норм законодательных и подзаконных актов административной области права, закрепляют комплекс специальных мероприятий, средств, методов и способов правового воздействия. Характерной особенностью механизма административно-правовой охраны региона является то, что его реализация осуществляется в рамках государственно-властной деятельности, то есть в рамках выполнения соответствующими государственными органами определенных законодательством полномочий.

На основе анализа понятия «регион» предоставляется авторское определение указанного срока, под которым предложено понимать конкретную административно-территориальную единицу (область, территория АРК, Киева и Севастополя), которая характеризуется комплексом социально-политических, экономических, географических и культурно-этнических особенностей, имеет собственный рыночный интерес, соответствующий правовой статус, который предоставляет ему относительную независимость в регулировании внутренних процессов и некоторых вопросах внешних сношений, а также свои органы управления в компетенцию которых входят полномочия по обеспечению постоянного развития определенной территории и надлежащего уровня жизни ее населения.

Отмечается, что любой регион – это прежде всего социально-политическая формація, которая характеризуется наличием разветвленной системы различных органов государственной власти и органов местного самоуправления, функционирование которых прежде всего, направлено на обеспечение нормального уровня жизнедеятельности населения. Любые нарушения в системе органов власти могут крайне негативно повлиять на жителей территории региона.

Обосновано, что все без исключения регионы характеризуются собственными культурными, этническими и географическими особенностями. Указанные аспекты напрямую влияют на уровень, форму и количество правонарушений, обуславливают в большинстве случаев предмет последних т.п., в связи с чем они требуют государственно-го регулирования и правовой охраны, в частности, административно-правового типа.

Ключевые слова: координация, взаимодействие, правоохранительные органы, региональный уровень, отношения.

In the article, based on the analysis of scientific views of scientists and the norms of the current legislation of Ukraine, the essence and features of the region as an object of administrative-legal protection and the place of organization of interaction and coordination of activity of law-enforcement bodies are determined.

It is substantiated that administrative-legal protection is a structured mechanism, based on the provisions of the norms of legislative and sub-legislative acts of the administrative branch of law, which establish a set of special measures, means, methods and methods of legal influence. A characteristic feature of the mechanism of administrative and legal protection of the region is that its implementation is carried out within the framework of state-power activities, that is, within the limits of the execution by the relevant state bodies of the powers determined by the legislation.

On the basis of the analysis of the concept "region", an author's definition of the specified term, which suggests to understand the specific administrative-territorial unit (the region, the territory of the ARC, the city of Kyiv and Sevastopol), is proposed, which is characterized by a complex of socio-political, economic, geographical and cultural-ethnic features, has its own market interest, the corresponding legal status, which gives it relative independence in the regulation of internal processes and some issues of external relations, as well as their management bodies in competensiyu which include the power to ensure continuous development of a territory and a proper standard of living of its population.

It is noted that any region is first and foremost a socio-political formation characterized by the presence of an extensive system of various state authorities and local self-government bodies, the functioning of which primarily aims at ensuring a normal level of vital activity of the population. Any violations in the system of authorities may have a very negative effect on the inhabitants of the region.

It is substantiated that all regions without exception have their own cultural, ethnic and geographical characteristics. These aspects directly affect the level, form and number of offenses, which, in most cases, determine the subject of the latter, etc., in connection with which they require state regulation and legal protection, in particular, the administrative-legal type.

Key words: coordination, interaction, law enforcement bodies, regional level, relations.

Постановка проблеми. Здійснюючи наукову характеристику координації та взаємодії діяльності правоохоронних органів на регіональному рівні виникає потреба у зосередженні уваги на ключовій особливості зазначених категорій, яка виділяє їх з поміж аналогічних правових явищ. В даному контексті визначним аспектом виступає регіон, відповідно до якого формуються межі координації та взаємодії. Проте, сутність регіону неможливо розкрити через призму якоїсь однієї особливості, тому що він характеризується цілим колом факторів, які становлять його зміст. Зокрема, доречно відмітити той факт, що вказана категорія виступає не тільки територіально визначеним місцем організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів, але й об'єктом адміністративно-правової охорони. Щоб підтвердити зазначену тезу, доцільно відповісти на питання, що собою являє адміністративно-правова охорона взагалі, тобто, яким є її класичний вигляд?

Стан дослідження. Поняття «регіон» було предметом дослідження у багатьох наукових працях. Зокрема, йому приділяли увагу: С.О. Мосьондз, О.С. Доценко, М.В. Шиленко, О.М. Єшук, В.В. Коваленко, В.І. Луговий, В.М. Князев, О.М. Ключев, О.М. Музичук, С.М. Серьогін та багато інших. Однак, незважаючи на чималу кількість наукових напрацювань, практично по за увагою вчених залишилось питання особливостей регіону як об'єкту адміністративно-правової охорони та місця організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів.

Саме тому **метою статті** є визначення сутності та окреслення особливостей регіону як об'єкту адміністративно-правової охорони та місця організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів.

Виклад основного матеріалу. Адміністративно-правова охорона – це категорія, реалізація якої здійснюється в сфері управлінських відносин, перш за все, між органами виконавчої влади, що, в свою чергу, дає змогу говорити про її імперативність, жорстку

нормативну упорядкованість, владність тощо. Утім, цей перелік не є повним, так як зміст вказаної категорії характеризується ще більшим колом особливостей, на які звертають увагу багато правників-адміністративістів. На сьогоднішній день можна виділити різні доктринальні визначення категорії адміністративно-правова охорона.

Наприклад, у Словнику термінів адміністративного права України адміністративно-правова охорона – це система упорядкованої адміністративно-правовими нормами правозаконної діяльності уповноважених суб'єктів, спрямованої на запобігання, протидію порушень загальнообов'язкових правил, норм, стандартів та усунення їх наслідків. Адміністративно-правова охорона як структурний елемент публічного адміністрування тісно пов'язана з ним, оскільки факти, які свідчать про необхідність вжиття охоронних заходів, виявляються перш за все під час здійснення управлінської діяльності [1]. Ширше визначення надає у своєму дисертаційному дослідженні Доценко О.С. Відмітимо, що вчений відносить до групи науковців, які розглядають адміністративно-правову охорону як систему певних заходів, або ж цілеспрямовану діяльність. Так, на думку вченого, адміністративно-правова охорона – це діяльність, що здійснюється в трьох основних напрямках: нормотворчому – коли створюються закони й інші нормативні акти з адміністративно-правових питань охорони правопорядку; правозастосовчому – що призначені для впровадження в життя встановлених державою правил в галузі громадського порядку, правоохоронному – включаючи заходи забезпечення встановленого порядку і застосування заходів впливу до правопорушників [2, с. 50].

Інша група вчених визначають адміністративно-правову охорону, як напрям або ж форму державного управління. Зокрема, з цього приводу висловлювався Мосьондз С.О. Вчений вказував на те, що адміністративно-правова охорона є різновидом державного управління. Державне управління – організуюча,

виконавчорозпорядча, підзаконна форма державної діяльності особливої групи органів державної влади, їх посадових осіб щодо практичної реалізації функцій та завдань держави в процесі безпосереднього керівництва економічним, соціально-культурним, адміністративно-політичним будівництвом [3, с. 24]. Крім того, у своїх дослідженнях науковець дійшов того висновку, що адміністративно-правова охорона вирізняється гуманністю, спрямованістю на переконання населення в доцільності й справедливості заходів, здійснюваних державою, об'єктивній необхідності тих або інших загальнообов'язкових правил. Вона пов'язана із масштабним використанням перевірених практикою засобів організаційної, масово-політичної та виховної роботи, активним формуванням в суспільній свідомості нетерпимого ставлення до антисоціальних проявів [4, с. 106; 5, с. 49].

Шиленко М.В. стверджує, що адміністративно-правова охорона – це динамічні (активні) дії публічної адміністрації, спрямовані на забезпечення належного та непорушеного правового статусу певного об'єкту за допомогою адміністративно-правових засобів [6, с. 1189-1190]. Такої ж наукової думки у своїх працях дотримується Небрат О.О. та інші [7, с. 61]. Досить широким і ґрунтовним є аналіз адміністративно-правової охорони проведений Коваленко В.В. Так, науковець вказує: «За допомогою адміністративно-правової охорони створюються відповідні сприятливі умови для функціонування тих чи інших об'єктів, усуваються фактори, що тягнуть за собою негативні наслідки. Адміністративно-правову охорону необхідно розглядати з урахуванням всього значення охоронної функції правової системи держави, для якої властива здатність не тільки перешкоджати відхиленням від нормальних процесів розвитку суспільних відносин у різноманітних сферах та їх усунення, але і виступати як ефективний організуючий і забезпечувальний засіб. Таку роль правова система (та її складова частина – адміністративне право) виконує не тільки у правовідносинах, що складаються, але і до цього – з моменту набрання нормативним актом чинності. Особливо це властиве нормативним актам, що містять заборони і заходи відповідальності за їх недодержання, регулюють порядок їх застосування» [8, с. 147].

Таки чином, на основі аналізу юридичної літератури, а також теоретичних поглядів багатьох вчених з урахування особливостей різних наукових підходів, можемо відповісти на питання про те, що собою являє адміністративно-правова охорона регіону, як місця організації взаємодії та координації діяльності правоохоронних органів. Ми не підтримуємо жодне з вищенаведених трактувань, вважаючи, що адміністративно-правова охорона – це структурований механізм, заснований на положеннях норм законодавчих та підзаконних актів адміністративної галузі права, які закріплюють комплекс спеціальних заходів, засобів, методів та способів правового впливу. Характерною особливістю механізму адміністративно-правової охорони регіону є те, що його реалізація здійснюється в рамках державно-владної діяльності,

тобто, в межах виконання відповідними державними органами визначених законодавством повноважень.

Термін «регіон» (від латинського «*regiónis*» – область, простір), найчастіше витлумачується як великий район, відповідний декільком областям країни чи декільком державам, об'єднаних економіко-географічними та іншими особливостями; простір на землі чи в атмосфері тощо [9]. Тож мова в цьому контексті йде про певну частину території, в нашому випадку – частину території України. Зазначимо, що усі пов'язані із розподілом територіального простору нашої держави питання, регулюються нормами законодавства. Так, в положеннях Конституції України вказано, що територія держави в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Територіальний устрій характеризується унітарністю та ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій [10].

Як ми бачимо, на конституційному рівні регіон визначається, як основний елемент територіального устрою країни. Водночас, його сутність ніяким чином не пояснюється. На сьогоднішній день визначення терміну «регіон» можна знайти лише в двох нормативно-правових актах, а саме у Законах України «Про засади державної регіональної політики» та «Про стимулювання розвитку регіонів». При цьому в положеннях обох нормативно-правових актів вказане поняття трактується однаково, як територія Автономної Республіки Криму, області, міста Києва та Севастополя [11]. Виходячи з цього визначення, регіон – це і є область. Відповідно до Основного Закону до складу України входять Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь [10]. Тож, по суті, визначені адміністративно-територіальні одиниці є регіонами, якщо виходити з логіки законодавця.

Проте, розглядати регіон виключно у значенні окремої території не зовсім правильно, адже такий підхід не дає уявлення щодо усіх особливостей цієї категорії та не розкриває його сутності, як об'єкта адміністративно-правової охорони. У зв'язку з цим виникає необхідність звернення до наукових джерел, які мають відношення до цієї проблематики. Вчені досить по-різному підходять до визначення поняття «регіон», окреслюючи різні особливості цієї категорії. В більшості випадків науковці акцентують увагу саме на територіальному аспекті. Так, Крецман В. відзначає, що регіон – це певна територія в межах однієї держави чи групи держав, що є однорідною за певними критеріями (економічним, демографічним,

екологічним, етнічним, соціально-культурним тощо), які відрізняють її від інших територій [12, с. 24].

Збукар В.П. в процесі своїх наукових пошуків доходить висновку про те, що регіон – це частина території країни, яка є однорідною за економічними, історичними, екологічними, національно-культурними критеріями, має свій статутний нормативний акт локального характеру і специфіку територіальної, організаційно-правової й матеріально-фінансової основи [13, с. 18]. Аласв Е.Б. під поняттям «регіон» бачить територію, яка за сукупністю насичуючих її елементів відрізняється від інших територій і характеризується єдністю, взаємозв'язком складових елементів, цілісністю, причому ця цілісність – об'єктивна умова і закономірний результат розвитку даної території [14, с. 67]. Цікавим є визначення Маркузен Е., на думку якої регіон є формально складеною організацією, яка має набір взаємопов'язаних цілей і завдань, що визначені потребами населення, його окремими соціальними групами, і яка дотримується зовнішньої форми, правил поведінки і діє в межах встановленого порядку [15, с. 17].

Необхідно зазначити, що відповідно до міжнародних стандартів місцевого самоврядування регіон – це найбільше територіальне утворення всередині кожної держави, яке має виборчі органи і перебуває в адміністративному плані між центральними і місцевими органами влади, користується прерогативами самоорганізації [16, с. 254]. Безверхнюк Т.М. на основі аналізу змісту поняття регіон в науковій літературі також виділяє декілька базових підходів до його розуміння. Так, відповідно до першого регіон – це цілісне природно-територіальне або природно-соціальне об'єктивне утворення, у межах якого відбувається взаємодія і взаєморозвиток усіх природних та соціально-економічних об'єктів і процесів. З іншого боку, регіон – це політико-адміністративне суб'єктивне утворення (яке не завжди збігається з природно-територіальним утворенням), у межах якого усі процеси не можуть відбуватися без чіткої координації і управління. Регіональне управління в цьому випадку являє собою практичні дії органів влади, спрямовані на забезпечення збалансованого розвитку регіону. Регіон – це керована, така, що не має суверенітету, територія [17, с. 180, 181].

Висновок. Отже, ґрунтуючись на законодавчих положеннях та доктринальних поглядах, доходимо висновку, що регіон – це конкретна адміністративно-територіальна одиниця (область, територія АРК, міста Києва та Севастополя), яка характеризується комплексом соціально-політичних, економічних, географічних та культурно-етнічних особливостей, має власний ринковий інтерес, відповідний правовий статус, який надає йому відносну незалежність у регулюванні внутрішніх процесів та деяких питаннях зовнішніх зносин, а також свої органи управління у компетенцію яких входять повноваження щодо

забезпечення постійного розвитку певної території та належного рівня життя її населення.

Зазначене визначення, на наш погляд, найбільш точно характеризує регіон, показуючи, що він є не просто частиною території держави, а законодавчо встановленою формою організації її населення, яка характеризується значним колом особливих аспектів. В свою чергу, саме вони формують специфіку регіону, як перспективного та пріоритетного об'єкту адміністративно-правової охорони, іншими словами, обумовлюють її необхідність.

1. Будь-який регіон – це перш за все соціально-політична формація, яка характеризується наявністю розгалуженої системи різних органів державної влади та органів місцевого самоврядування, функціонування яких перш за все, спрямовано на забезпечення нормального рівня життєдіяльності населення. Будь-які порушення в системі владних органів можуть вкрай негативно вплинути на мешканців території регіону. Тому одним з головних напрямів реалізації механізму адміністративно-правової охорони є організаційне забезпечення належного рівня роботи всієї структури державних органів та органів місцевого самоврядування, а також протидія правопорушенням у цій сфері.

2. Регіон являє собою економічний осередок, тобто, має свій внутрішній ринок, бюджет та характерні галузі його наповнення, особливу систему господарювання тощо. Як ми розуміємо, від економічної стабільності регіону залежить рівень життя його населення. Так, поліпшення матеріального та фінансового становища вказаних територіальних одиниць є одними з головних напрямів державної політики [11; 18]. Таким чином, ще однією особиною, яка обумовлює важливість адміністративно-правової охорони регіону є необхідність забезпечення стабільності та безпеки бюджетних та фінансових правовідносин на територіальному рівні.

3. Не слід забувати, що усі без виключення регіони характеризуються власними культурними, етнічними та географічними особливостями. Зазначені аспекти прямо впливають на рівень, форму та кількість правопорушень, обумовлюють в більшості випадків предмет останніх тощо, у зв'язку із чим вони потребують державного регулювання та правової охорони, зокрема, адміністративно-правового типу.

У підсумку слід відмітити, що науковий аналіз правового статусу та сутності регіону доказав важливість побудови ефективного та дієвого механізму його адміністративно-правової охорони. В цьому аспекті набуває значення діяльність правоохоронних органів, а також питання організації їх роботи. На наш погляд, науково обґрунтоване забезпечення взаємодії та координації діяльності останніх автоматично підвищить функціональність і полегшить досягнення мети механізму адміністративно-правової охорони регіону.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Коломоець Т.О., Колпаков В.К. Адміністративне право України: словник термінів / за заг. ред. Т.О. Коломоець, В.К. Колпакова // К.: «Ін Юре». 2014. 520 с.
2. Доценко О.С. Організація управління міліцією громадської безпеки в сучасних умовах: дисертація / О.С. Доценко // Національна академія внутрішніх справ України. 2003. 206 с.
3. Мосьондз С.О. Адміністративне право України у визначеннях та схемах: Навч. посіб. / С.О. Мосьондз // К.: Прецедент. 2006. 176 с.
4. Мосьондз С. О. Адміністративно-правова охорона сфери науки в Україні: концептуальне бачення / С. О. Мосьондз // Науково-аналітичний журнал «Митна справа». 2012. № 5 (83), частина 2, книга 2. С. 102–107.
5. Єщук О.М. Щодо адаптації вітчизняної термінології у сфері адміністративно-правової охорони до стандартів Європейського Союзу / О.М. Єщук // Науковий вісник Херсонського державного університету. 2013. Вип.2. С.48–50.
6. Шиленко М.В. Поняття адміністративно-правової охорони суб'єктів малого підприємництва / М.В. Шиленко // Форум права. 2013. №1. С. 1188–1193.
7. Небрат О.О. Правові засоби управління конфліктами в органах внутрішніх справ: дисертація / О.О. Небрат // Харків: Національний університет внутрішніх справ. 2002. 240 с.
8. Коваленко В.В. Організація профілактики економічної злочинності в Україні: дисертація / В.В. Коваленко // Харків: Національний університет внутрішніх справ. 2004. 389 с.
9. Кузнецов С.А. Большой толковый словарь русского языка / С.А. Кузнецов // СПб: Норинт. 1998. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://endic.ru/kuzhnev/Region-41866.html>.
10. Конституція України: закон від 28.06.1996 №254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
11. Про засади державної регіональної політики: закон від 05.02.2015 №156-VII // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 13. Ст. 90.
12. Керецман В. Регіон як науковий та правовий термін / В. Керецман // Зб. наук. праць Української Академії державного управління при Президентові України / [за заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева]. – К.: Вид-во УАДУ, 2001. Вип. І. С. 24–27.
13. Збукар В.П. Взаємодія органів місцевого самоврядування в стратегічному плануванні розвитку територій: дисертація / В.П. Збукар // Харків: Національна академія державного управління при Президентові України Харківський регіональний інститут державного управління. 2010. 239 с.
14. Алаев Э.Б. Социально-экономическая география: Понятийно-терминологический словарь / Алаев Э.Б. // М.: Мысль. 1983. 350 с.
15. Marcusen Ann. Regions: The Economics and Politics of Territory. – Totowa: Rowman and Littlefield Publishers, 1987.
16. Шемшученко Ю.С. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. – К.: «Українська енциклопедія», 1998-2003.
17. Безверхнюк Т. Від моделі регіону до моделі регіонального управління: методологічний дискурс / Тетяна Безверхнюк // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. / [редкол.: С. М. Серьогін (голов. ред.) та ін.]. Дніпропетровськ, 2007. Вип. 1 (27). С. 179–186.
18. Про стимулювання розвитку регіонів: закон від 08.09.2005 № 2850-IV // Відомості Верховної Ради України. 2005. № 51. Ст. 548.

УДК 342.92:331.108:351.74(477)

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ШТАБІВ ОВС

ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF THE HEADQUARTERS INTERNAL AFFAIRS

Соловей О.М.,

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

У статті розкрито адміністративно-правовий статус штабів органів внутрішніх справ України. Визначено, що наявність в організаційно-штатній структурі штабних підрозділів в органах внутрішніх справ є важливим моментом, що забезпечує ефективну діяльність, оскільки кожна ланка підрозділу наділена своїми повноваженнями, їх адміністративно-правовий статус діє за принципом розподілу влад, підпорядкованість начальнику органу дізнання; наявність додаткових паралельних підпорядкувань керівникам галузевих служб, що на практиці не завжди дієво можна обґрунтувати інформацію від кожного управління, що потребує додаткового закріплення в законі.

Ключові слова: адміністративно-правова діяльність, адміністративне право, штабна діяльність, органи внутрішніх справ, суб'єкт, управлінські відносини.

В статье исследован административно-правовой статус штабов органов внутренних дел Украины и определено, что наличие в организационно-штатной структуре штабных подразделений в органах внутренних дел является важным моментом, обеспечивающим эффективную деятельность, поскольку каждое звено подразделения обладает своими полномочиями, их административно-правовой статус действует по принципу разделения властей, подчиненность начальнику органа дознания; наличие дополнительных параллельных подчинений руководителям отраслевых служб, на практике не всегда действенно можно обобщить информацию от каждого управления, что требует дополнительного закрепления в законе.

Ключевые слова: административно-правовая деятельность, административное право, штабная деятельность, органы внутренних дел, субъект, управленческие отношения.